

ת"פ 18916/06/22 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18916-06-22 מדינת ישראל נ' פלונית

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
מעמד. כינוי צד ג'
החלטה

כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מדינת ישראל
פלונית

1. לפניי בקשה הכוללת טענות מקדמיות לביטול כתב האישום הנדון בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").
2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), לפי סעיפים 382(ג) + 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).
3. על פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשמת ומר ד"ל (להלן: "המתלונן") בני זוג. ביום 14.12.21, בסמוך לשעה 08:06, ברח' בטירת כרמל (להלן: "המקום"), נתגלע ויכוח בין הנאשמת למתלונן, במהלכו הנאשמת סטרה בפניו של המתלונן, שרטה אותו בידיו, הכתה אותו באמצעות מקלדת המחשב והטיחה בפניו עכבר של מחשב, ובתגובה ועל מנת לעצור בעדה, תפס המתלונן בידיה של הנאשמת. במעשיה המתוארים לעיל גרמה הנאשמת למתלונן לחבלות של ממש בדמות שריטות בפניו בלחי שמאל ושריטות ואודם בידיים. כמו כן, במעשיה המתוארים לעיל, תקפה הנאשמת שלא כדין וללא הסכמתו את בן זוגה וגרמה לו לחבלות של ממש.
4. הנאשמת טרם מסרה את תשובתה לכתב האישום.
5. בדיון שהתקיים בפניי ביום 9.5.23 ביקשה ב"כ הנאשמת להעלות טענה מקדמית של הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית והגישה טיעון בכתב (סומן **נ/1**). היא הוסיפה כי שני הצדדים נחקרו תחת אזהרה וכי קיימות תלונות הדדיות, ואף המתלונן, לטענתה, קושר עצמו לאלימות. היא אף ציינה כי קיימות 4 תלונות של הנאשמת נגד המתלונן, הן לפני האירוע והן אחריו, וכשהייתה בהריון בחודש התשיעי הוא הודה, לטענת ב"כ הנאשמת, שמשך אותה והשוטרים הבחינו בסימני חניקה על גרונה.

6. בטיעוניה בכתב (נ/1) טענה ב"כ הנאשמת לאכיפה בררנית, הן במסגרת התיק הספציפי והן באשר לקיומם של תיקים נוספים. בנוגע לתיק הנדון, היא ציינה כי שני הצדדים נחקרו תחת אזהרה בעקבות תלונות הדדיות שהגישו, אולם מסיבה השמורה עם המאשימה הוחלט להגיש כתב אישום נגד הנאשמת ולסגור את התיק נגד המתלונן. לדבריה, הנאשמת התלוננה כי המתלונן חנק אותה, נתן לה מכה עם המקלדת ואף איים עליה, לטענתה, ש"ימחץ לה את הראש", אך היחידה החוקרת לא מצאה לנכון לחקור את המתלונן על איומים. לטענת הנאשמת, המתלונן התעלל בה נפשית ואיים עליה מילולית, וכן פגע בה פיזית מספר פעמים, ולדבריה דודתה הייתה נוכחת באחד האירועים ושמעה את האיומים, ולא נגבתה ממנה עדות, למרות שהנאשמת מסרה את פרטיה. היא אף ציינה כי במסגרת האירוע המתלונן קשר עצמו בחקירתו להתנהגות אלימה מצדו. באשר לקיומם של תיקים נוספים, ב"כ הנאשמת ציינה כי הנאשמת הגישה נגד המתלונן 4 תלונות נוספות בגין אלימות מצדו כלפיה, שתיים מהן קודמות לאירוע נשוא כתב האישום, וכולם נגנזו. היא פירטה בבקשתה את האירועים השונים, שכללו, לטענת הנאשמת, אלימות פיזית ומילולית, ולדבריה מדובר באינדיקציות שלא מותרות מקום לספק כי הנאשמת הייתה מצויה במערכת יחסים אלימה מצד המתלונן, בעוד שהמתלונן אינו מועמד כלל לדין ויוצא נשכר.

7. כמו כן, ב"כ הנאשמת הפנתה לנסיבותיה של הנאשמת ולדבריה אף הן מצדיקות את סגירת התיק. היא ציינה כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אם לפעוטה בת כשנה וחצי, ללא עבר פלילי וללא תיקים נוספים שנפתחו ממועד האירוע (כשנה וחצי), עובדת ובעלת תואר בכימיה אנליטית. עוד היא ציינה כי במועד האירוע הנאשמת הייתה חודשיים בלבד לאחר לידתה הראשונה וקיימות אינדיקציות ברורות כי סבלה באותה עת מדיכאון אחרי לידה, ואף המתלונן עצמו הצביע על כך בחקירתו וסבר כי לנאשמת יש בעייה נפשית וכי היא צריכה טיפול. בנוסף, ב"כ הנאשמת ציינה כי השניים נמצאים בימים אלה בהליך גירושין בבית המשפט לענייני משפחה וצפויים לעבור הליך גישור במסגרת יישוב סכסוך. לאור כל האמור, היא ביקשה מבית המשפט לקבל את הטענה המקדמית ולבטל את כתב האישום כנגד הנאשמת.

8. ביום 11.6.23 התקבלה תגובת המאשימה. ב"כ המאשימה ציינה בפתח דבריה כי המחוקק מצא למסור את הסמכות ואת שיקול הדעת בהעמדה לדין של אדם פלוני לידי רשויות התביעה. היא הפנתה לרע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (29.7.2019) (להלן: "פרשת רותם"), שם קבע בית המשפט העליון שאין מקום לעשות שימוש במבחן הסבירות בבחינת פעולות התביעה והחלטותיה, שכן בית המשפט הדין בבירור אשמתו של נאשם אינו חשוף לחומרי הגלם שעליהם ביסס התובע את החלטתו, לרבות חומרי החקירה ורישומי הפלילי. עוד היא ציינה כי ההליך הפלילי במתכונתו אינו יכול לאפשר ביקורת כמו זו הנהוגה בהליך המנהלי, ולטענתה כל טענות המבקשת מקומן להתברר במסגרת ההליך הפלילי. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, ב"כ המאשימה הפנתה לרע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נט(6) 776, שם התווה בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי לשם הכרעה בטענת הגנה מן הצדק וקבע כי ביטול אישום בעילה זו ייעשה במקרים חריגים ביותר.

9. עוד ציינה ב"כ המאשימה לעניין אכיפה בררנית כי ב"כ הנאשמת לא הציגה תשתית עובדתית של המקרה הנדון, המוכיחה טענתה להפליה בין הנאשמת לבין המתלונן. נוסף על כך, היא ציינה כי עומדת לרשויות התביעה חזקת התקינות המנהלית, כך שמוחזקת כמי שפעלה כדין, בהגינות ובמקצועיות. במקרה שלפנינו, ב"כ המאשימה ציינה כי לטענת המבקשת, הפגם שנפל בהליכים שננקטו כנגדה הינו עצם הגשת כתב האישום כנגדה, ולא כנגד המתלונן, ואז מקומה של טענה זו להתברר במסגרת ניהול משפטה, שאז ייחשף בית המשפט למכלול ראיות התביעה. לגופו

של עניין, היא ציינה כי טענות המבקשת נבחנו במסגרת איסוף החומרים בתיק, לרבות חקירת המתלונן נחקר באזהרה ובחינת ראיות נוספות, ולאחר מכן מצאה המאשימה כי בידיה ראיות התומכות בגרסת המתלונן בתיק זה. לעניין נסיבותיה של הנאשמת, ב"כ המאשימה טענה כי מכלול הנסיבות נלקח בחשבון, ובכל זאת המאשימה סברה כי נסיבות אלה לא מצדיקות אלימות מצדה של הנאשמת כלפי המתלונן. לאור כל האמור, היא ביקשה לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום.

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שבפניי, מצאתי כי דין הבקשה הכוללת טענות מקדמיות לביטול כתב האישום, בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ - להידחות, על כל חלקיה.

11. ראשית, יש לציין כי ההחלטה בדבר העמדה לדין של אדם פלוני נתונה לשיקול הדעת של רשויות התביעה, כפי שמעוגנת בסעיף 62 לחסד"פ. ב"כ המאשימה אף הפנתה בעניין זה לפרשת רותם לעיל, שם קבע בית המשפט העליון כי אין מקום לעשות שימוש במבחן הסבירות בבחינת פעולות התביעה והחלטותיה וכן כי מתכונת ההליך הפלילי לא יכולה לאפשר ביקורת כמו זו הנהוגה בהליך המנהלי. במקרה שלפנינו, ב"כ המאשימה ציינה בתגובתה כי המאשימה בחנה את מכלול הראיות בתיק, בטרם החליטה על הגשת כתב אישום כנגד מי מהמעורבים, וחקרה באזהרה הן את הנאשמת והן את המתלונן, ואף לא הסתפקה בגרסת המתלונן בלבד, כך שאין המדובר בהחלטה שרירותית.

12. ב"כ הנאשמת עתרה בטענת הגנה מן הצדק וטענה לאכיפה בררנית בהתנהלותה של התביעה במקרה הנדון. עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן. בפסיקה נקבע כי במקום בו עלולה להיות פגיעה מהותית בתחושת הצדק וההגינות, קמה לנאשם הגנה מן הצדק, לפיה יורה בית המשפט על ביטולו של כתב האישום, בהתמלא התנאים לכך [ראו ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ'**, פ"ד נ"ט(6) 776, בעמ' 806 (להלן: "עניין בורוביץ'")]. יתרה מכך, סעיף 149(10) לחסד"פ הרחיב את הטענות המקדמיות שניתן לטעון בפתח המשפט ולפיו בית המשפט מוסמך לבטל כתב אישום אם "הגשת כתב אישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

13. באשר לתחולתה של ההגנה מן הצדק, עניין בורוביץ' קבע שלושה מבחנים לכך - הראשון, זיהוי פגמים שנפלו בהליכים נגד הנאשם ומידת עוצמתם. השני, בחינה האם קיומם של פגמים אלה גורם לפגיעה בתחושת הצדק וההגינות, תוך איזון בין האינטרסים השונים. והשלישי, בחינת האפשרות לרפא את הפגמים באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום.

14. מן הכלל אל הפרט. במקרה שלפנינו, לא ברור אם המבחן הראשון מתקיים והאם אכן נפלו פגמים בהליכים נגד הנאשמת, כפי שבאת-כוחה טענה בבקשתה. ב"כ הנאשמת טענה, בין היתר, כי המתלונן לא נחקר בגין איומים, וזאת למרות שהנאשמת התלוננה על איומים מצדו מספר פעמים; וכן כי דודתה של הנאשמת לא נחקרה, למרות שהנאשמת טענה בפני המשטרה כי דודתה הייתה נוכחת ושמעה את האיומים ומסרה להם את פרטיה; וכן כי עצם קיומם של מקרים נוספים מעידים על כך, לשיטתה, שהנאשמת הייתה מצויה במערכת יחסים אלימה מצד המתלונן, דבר המעיד, לטענתה, כי גרסתה של הנאשמת מהימנה לעומת גרסתו של המתלונן. אם כן, בשלב המוקדם שבו

התיק מצוי, טרם מסרה הנאשמת את תשובתה לכתב האישום ומבלי שנשמעו הראיות בתיק, לא ניתן לקבוע אם אכן נפלו פגמים בהליכים נגד הנאשמת ואיזו מבין הגרסאות - של הנאשמת או של המתלונן - מהימנה יותר.

15. גם אם יתברר במהלך שמיעת הראיות כי נפלו פגמים בהליכים נגד הנאשמת, כלל לא ברור האם קיומם של פגמים אלה גורם לפגיעה בתחושת הצדק וההגינות, ובכל מקרה, ייתכן וניתן יהיה לרפא את הפגמים באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום. כאמור, בשלב המוקדם שבו נמצא התיק כעת קשה להשיב על שאלות אלה והן אמורות להתברר במהלך שמיעת הראיות בתיק.

16. באשר לטענת ב"כ הנאשמת בדבר אכיפה בררנית, טענה זו צריכה להישען על תשתית ראייתית וראוי שנאשם המעלה אותה יבסס טענה זו ולו באופן ראשוני וחלקי. ככל שהטענה מתבססת על סטייה ממדיניות אכיפה, על הנאשם להצביע על מדיניות שכזו, לבסס אותה וכן להצביע על ראיות כלשהן, המלמדות כי הגשת כתב האישום בעניינו סוטה מאותה מדיניות אכיפה [ראו בעניין זה ת"פ (חי') 1753-01-18 **מדינת ישראל נ' גרבאווי** (27.5.2018)].

17. עוד יש להדגיש בעניין זה כי לרשות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית. "על מנת להפריך חזקה זו, על הנאשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסתור אותה ולהוכיח כי בוצעה לכאורה הבחנה לא ראויה בין מי שנתוניהם הרלוונטיים שווים. משעה שהוצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות" [דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.2013)].

18. פעולות המאשימה בתיק זה והגשת כתב האישום לאחר חקירת המעורבים ואיסוף ראיות, כפי שפורט לעיל, מלמדות כי לא נסתרה חזקת התקינות המנהלית וכי המאשימה לא פעלה בשרירותיות.

19. עם זאת, יש לציין כי המדובר בשלב מקדמי של ההליך וטרם ניתנה תשובה לכתב האישום בתיק זה. היה והנאשמת תכפור באשמה, וככל שבמהלך שמיעת הראיות יימצא בסיס ראייתי ראשוני לטענת הנאשמת בדבר אכיפה בררנית, ניתן יהיה לדון מחדש בבקשה מאוחר יותר.

20. באשר לטענותיה של ב"כ הנאשמת בדבר נסיבותיה של הנאשמת, לרבות התרחשות האירוע כחודשיים בלבד לאחר לידה ראשונה והאינדיקציות הברורות לכך, לטענתה, שהנאשמת סבלה באותה עת מדיכאון אחרי לידה, הרי שאין נסיבות אלה מצדיקות את ביטול כתב האישום כטענה מקדמית וייתכן ועשוי להיות להן מקום בשלב מאוחר יותר, במידת הצורך.

21. לאור כל האמור, אני מורה על דחיית הבקשה הנדונה, הכוללת טענות מקדמיות לביטול כתב האישום, בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, על כל חלקיה.

22. נקבע לתזכורת במעמד הצדדים ולתשובת הנאשמת על כתב האישום ליום 24.10.23 בשעה 10:00.

המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אב תשפ"ג, 03 אוגוסט 2023, בהעדר
הצדדים.